

АЛЕКС БОЛДИН
„LET IT BE“

chitanka.info

Седя на единствения стол в това измислено златарско ателие и слушам от малкото старо касетофонче любимата ми песен на Бийтълс. Казвам „измислено“, защото това си бе една тъмна дупка на гърба на стар трафопост, осветена от една-единствена луминесцентна лампа, като изключим настолната на златаря.

Тоя златар впрочем седеше тук повече от трийсет години. Беше времето на соца, когато успя да закупи това тясно, мрачно и забутано от външно око помещение и по тоя начин да се скрие от данъчните. Това си беше чисто негова илюзия, защото един златар, поради обществената си дейност, трудно може да се скрие, дори от старата, подозрителна и политизирана милиция.

Гледам го, наведен над газовата горелка, прехвърлящ в ръце тежка златна гривна. Опитваше да я спои. Работеше бавно, прецизно, методично, като човек, който не знае, какво е нервно притеснение.

Това е Гаргата, приятелят ми от детството. Често го посещавам, просто така, за да се разтоваря и да чуя клюкарските му новини. Да си призная, в тях той бе уникален. Тук идваха и други, беше — казано на врачански диалект — „привървица“ от негови приятели, познати и клиенти. През пет-шест минути външната метална врата се отваряше и някой влизаше, а друг излизаше. Столът за посетители обаче бе само един и привилегията да бъде зает в момента се падна на мен.

Току-що бяха отминали новогодишните празници. Реших да мина и да видя приятеля си, да му честитя и да послушам гръмогласния му говор. Беше работил в предачен цех и бе почти оглушал. Затова говореше доста силно, за да бъде чул от събеседника, без да се съобразява с това, че прави лошо впечатление. Не всички са глухи, нали?

— Днес е денят на Бийтълс, знаеш ли? На тоя ден през 57-ма са създали групата си в един задимен ливърпулски клуб. Ти имаше няколко любими техни парчета, помня аз — посрещна ме Гаргата, свали леко очилата си на носа, погледна ме и се усмихна.

— Да бе! Имах много любими: „Рокендрол мюзик“, „Лейди Мадона“, „Хей Джуд“... И ти си имаше такива, но туистът ти беше по-предпочитан, нали? — подхвърлих своята забележка.

— А помниш ли как го играехме тоя туист? Качвахме се на каруцарската платформа на Цирка, оня пияницата. Само го чакахме да се напие и разпрегне кобилата. Ани Франсето пускаше „мамбото“,

отваряше прозореца, а ние се покатервахме на каруцата и започвахме. Ех, какво време беше...

Гаргата се беше доста прегърбил напоследък. Мъчеха го шипове в гръбнака. Зъбите му бяха изпопадали. Само един-единствен отпред, облечен в злато, красеше усмивката му.

В този момент външната врата се отвори и заедно със снежната виелица вътре нахлу една щрокава мадама. Тя се хвърли на златаря и започна да го целува. Това беше нейното емоционално поздравление за Новата година. Гаргата обаче не се изненада. Явно беше свикнал на подобни ласки от екземпляри от женски пол.

Мигом в тясното помещение се разнесе тежкия аромат на евтин парфюм и контрабандни цигари. Двете розови пълни бузи на Гаргата се покриха с добре открояващи се червени следи от устни.

— Леко ма! Зави ми са свет! Ша сасипа златото.

— Не си разваляй речника с диалектни изрази бе, Гарга! Остави мадамата да си целува...

— Да я оставя, ама не е една, а жената, ако чуе, ще ми издере очите.

— Тя е чула вече, давай нататък...

Думата неочаквано взе щастливата мадама. Спря с целувките, изсекна се шумно и изрече едно интересно предложение.

— Гарга, защо не свалиш тая външна рекламна табела „Златар“?

— Защо, какво ѝ е на табелата?

— Ще ти подаря един папагал в клетка, ама от ония, едрите, дето говорят. Ще закачиш клетката над външната врата и от време на време папагала ще се провиква, „Злато! Злато!“ като в оня роман на Стивънсън, как му беше името?

— „Островът на съкровищата“! — изявих своите знания аз.

— Да! Точно така беше! — блесна с поглед към мен мадамата.

Леко се отместих, за да изключа упражнението с целуването. Зная ли докъде могат да ме доведат моите книжни знания?

— А кой ще го обучава? Аз папагалски не знам. Виж, той пред мен може и да знае — кимна към мен златаря, но аз заех позата на не чул и не разбрал.

— Хайде, не бери грижата за езици. Ще го уредим някак. Ти само кажи „да“.

Беше ред на Гаргата да разкаже своя дежурен новогодишен виц. Просто нямаше начин, целувките си заслужаваха. И той го разказа така, както си знаеше, с много подробности и обстоятелства. Смяхме се и двамата, защото вицът си беше хубав. Брей, Гаргата си е бил винаги на ниво с вицовете!

В този момент външната врата отново се отвори. Влезе някаква дебела, изрусена жена, облечена в скъп кожух. Остудена от себе си, извади една гривна и я подаде на златаря.

— Счупи се един елемент. Стана някак неочаквано. Може ли да се направи? Скъпа е, купих я от Истанбул. Казаха ми, че скъпоценните камъни по нея са истински. Сума пари дадох за нея.

— Я да видя? Може, разбира се, но този елемент трябва да се изхвърли. Ще захвана верижката към съседния и ще стане. Елате следобед за нея!

— Благодаря, господине! — каза дебеланата и излезе.

Между другото щрокавелата си бе отишла, защото вътре наистина бе станало твърде тясно или пък бе получила комплекс за слаботелесност, гледайки дебеланата.

— Видя ли я тая, дебелата?

— Е-е-е?

— Бивша прокурорка е, сега пенсионерка. Познаваме се добре, но тя не пожела да го покаже. При соца ме бяха натиснали в милицията да кажа дали купувам крадено злато. Работата стигна до съд, но тая ми помогна, за да ме оправдаят. „Ако го лишите от упражняване на професията — каза, — няма да има златари във Враца. Познавам го това момче, добро е. Не контактува с криминални елементи.“ Чу я съдията и ме оправда, но аз се бях почти издънил с един циганин. С циганите човек трябва да внимава... Остави я тая прокурорка! Тя си мисли, че гривната е от истинско злато и с истински камъни. Пълен фалшификат е! Някой рязан турчин я е метнал. На Капалъ чарши е пълно с ментърджии.

— Вероятно, но тя какво търси там?

— Има пари, затова! Спомняш ли си за оня актьорски кръжок, в който играехме през седемдесетте?

— Какво си се сетил за него? Много от отдавна помниш?

— Помня аз, от много време помня, това ми е кусура. Имах там една изгора, Мимето се казваше. Беше едно дребничко, набито,

пъргаво, с дебел мъжки глас. Като нямаше подходящ за мъжка роля, туряха нея, защото като ти заговори, все едно ти говори мъж. Това ѝ беше единственият кусур. Иначе беше много готино маце.

— Да, да, спомних си я...

— Та един път я питам: „Миме, ма, не те ли е страх да минаваш през подлеза на театъра?“ По това време тъкмо го бяха построили. Ползваха го за паркинг на автомобили. Мимето живееше в Игрийската махала, а след актьорската репетиция минаваше през него. Подлезът не бе много добре осветен, а и там се шляеха всякакви пройдохи и хулигани. „Не ме е страх! — каза. — Аз си имам начин за защита.“

Чудех се какъв ли е тоя неин начин. Затова една вечер я проследих. Случи се тъкмо това, което очаквах. Четирима типове с качулки на главите я пресрещнаха тъкмо на изхода. Щях да се спусна да я браня, но изчаках, за да видя какво ще стане.

Спря Мимето, изгледа ги, премести чантата в лявата ръка, после издаде шия напред, вдигна хищно ръце с разперени пръсти и изрева като звяр. Нямаш си на представа какъв рев издаде. Беше сякаш рев на тиранозавър от филм на ужасите. Страшен рев беше, гръмогласен, нямаше нищо подобно с женски рев. Впрочем тя си имаше глас на мъж, но реवेशе като животно. Изправиха ми се косите.

Уплашиха се ония юнаци, побягнаха... Кой знае какво са си помислили? Вероятно са я взели за женски вампир.

— Дали?!

— Май така беше! И аз се уплаших от тоя рев. Тръгнах да си ходя, а Мимето продължи към дома. Оттогава я заряхах. Не я ухажвах вече. Как може да се ухажва такава жена? Ами ако ти ревне така в съня? Ще получиш заекване като нищо!

Тя обаче забеляза новото отношение и веднъж ме пита: „Сврако — така ме наричаше, — на теб май ти охладяха мераците?“ — „Не са, бе Миме, не са, но сега съм в някаква емоционална криза, та чакам да ми мине.“

— Ха-ха-ха-а-а, така ли ѝ каза?

— Това е, кръст, ако лъжа! — прекръсти се набожно Гаргата. Не можа обаче да ми убегне от околото скритата му усмивка.

— Нещо да си чул за Лъчо Клефаро?

— Чаках да мине, но не дойде. Той ми е редовен посетител. Нали живеехме на един етаж. Каза ми някой, че го е виждал в „Короната“ да

си пие кафето. Помниш ли как го биха в милицията през 68-ма?

— Чух нещо тогава, но не знаех подробности.

— Похвалил се, че ще емигрира в Бразилия. Щял да иде в Сан Пауло и да работи в някаква месарница. Ако си спомняш, обичаше доста мръвката, дори веднъж изяде опушен на слама гълъб. Брат ми го пече, но не го допече... Лакомията не дочака да се опече. Грабна го от жарта и го разкъса пред очите ни. Още ми се гади от оная сцена.

Някой обаче го издал, че говори за емиграция. Привикали го в милицията и бой, бой, а той казал: „Не е вярно, бе другарю старшина! Готвех се за екскурзия до Сан Марино. Не са ме чули добре.“

Че като започнали пак, бой, бой... То, да се ходи на екскурзия в Италия по онова време, беше също забранено, но той не го знаеше. Глупаво момче си беше Клефаро, само си фантазираше и плямпаше. Туистът обаче го играеше добре. Беше цар на тоя танц. И панталон с тесен крачол си уши, та заради него яде още един бой, но от баща си...

Усмихнах се. Посегнах към касетофончето, зачовърках бутоните му.

— Да имаш някаква касета на Бийтълс? — попитах.

— Имам! — каза Гаргата и затършува из чекмеджето.

Извади една стара, прашна и замърсена касета. Подаде ми я, а аз не чаках повторна покана. Пъхнах я в касетофона и затърсих по нея желаната песен. В един момент я улучих. Натиснах клавиша за възпроизвеждане и в тясното опушено помещение се разнесе любимата и на двама ни песен „Let it Be“.

Тя тутакси проникна в душите ни, стегна до болка гърлата и насълзи очите. Та това беше песен от нашата забравима младост! Колко рядко вече я слушахме? А е толкова хубава песен!...

Гаргата заряза работата, заслуша се в песента някак унесено и тъжно, после посегна, взе едно дебело дърво от купа и го пъхна в почти угасналата печка.

Навън снежната виелица задуха с нова сила.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.